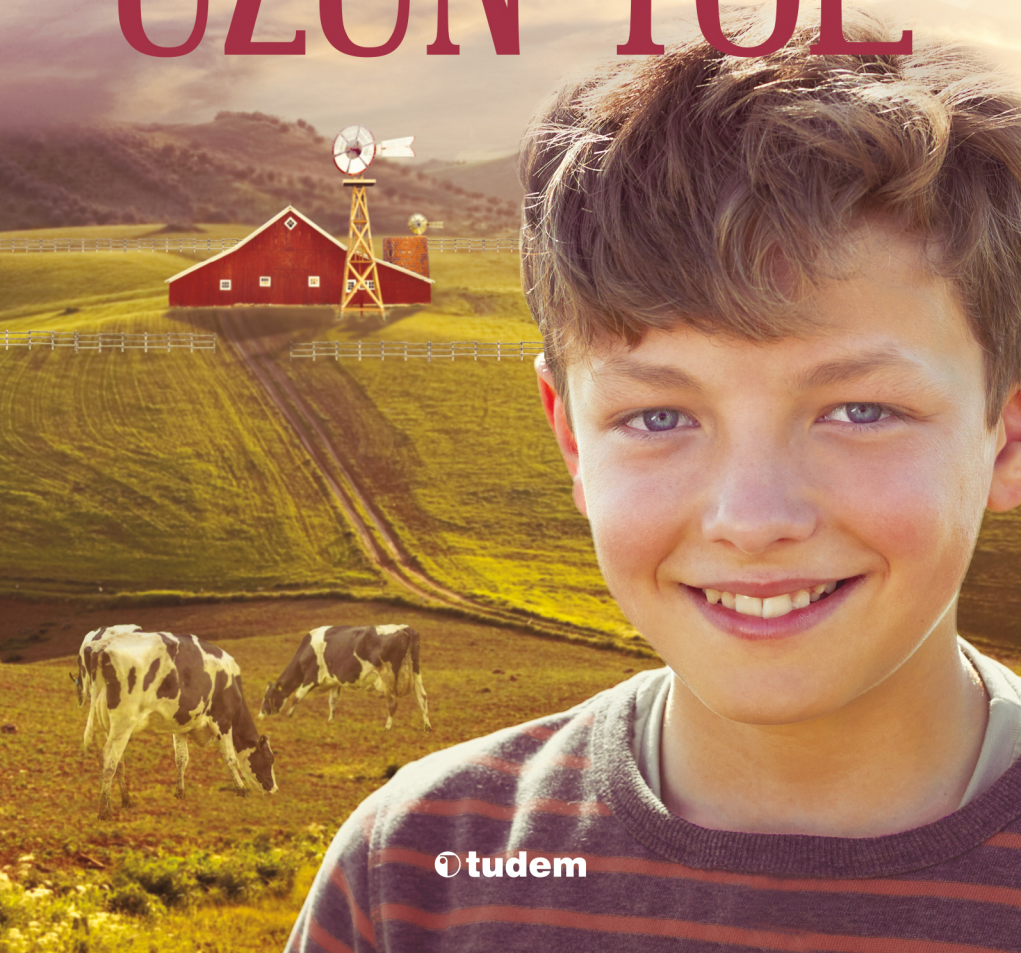

MICHAEL MORPURGO

CHILDREN'S BOOK ÖDÜLÜ'NÜN SAHİBİ

EVE GİDEN UZUN YOL

tudem

MICHAEL MORPURGO

EVE GİDEN
UZUN YOL

EVE GİDEN UZUN YOL

© 2017, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 1975, Michael Morpurgo

İlk baskı 1975 yılında İngiltere’de *Long Way Home* adı ile Macmillan Education Ltd tarafından gerçekleştirilmiştir. Çeviriye esas alınan baskı 2012 yılında Egmont UK Limited tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın telif hakları David Higham Associates Limited ile anlaşmalı olarak Anatolialit Telif Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: Michael Morpurgo
TÜRKÇELEŞTİREN: Damla Kellecioğlu
EDİTÖR: Burhan Düzçay
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Nisan 2018 (3000 adet)

ISBN: 978-605-285-041-1
Yayınevi sertifika no: 11945
Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

MICHAEL MORPURGO

EVE GİDEN
UZUN YOL

Michael Morpurgo

Çocuk edebiyatının bol ödüllü yazarı Michael Morpurgo, 1943 yılında Londra yakınlarında doğdu. Çocukluğunun ilk yılları İkinci Dünya Savaşı'nın son yıllarının gölgesinde geçti. Londra Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra bir süre öğretmenlik yaptı, bu sırada kitap yazmaya başladı. 100'ün üzerinde eser üretti ve birçoğuyla önemli edebiyat ödüllerine layık görüldü. Kitaplarından beşi filme alındı, ikisi televizyon dizisine uyarlandı. Booktrust Okuma Teşvik Vakfı'nın Onursal Başkanı olan Morpurgo, 2003 yılında İngiliz Çocuk Edebiyatı Elçisi seçilmiştir.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

Tekboynuzlara İnanıyorum (öykü)
Kelebek Aslanı (roman)
Kayıp Zamanlar (roman)
Savaş Atı (roman)
Issız Adanın Kralı (roman)
Balinalar Geldiğinde (roman)
Ay'a Kulak Ver (roman)
Eve Giden Uzun Yol (roman)

Clare'e.

birinci bölüm

Arabanın motoru usulca hırıldıyordu; sıkılan George, camdan dışarı baktı. Bakışlarını vites değiştiren Bayan Thomas'a çevirdi ve bacaklarının, epey şişman olduğunu fark etti. Giydiği kalın külotlu çoraplar kadının bileklerinde kırışıyordu. George, şişman bacaklardan hoşlanmazdı. Bayan Thomas, George kendini bildi bileli ondan sorumlu sosyal hizmetler görevlisiydi ama oğlan, kadının bacaklarını daha önce fark etmemişti. Bayan Thomas, başını hafifçe George'a çevirdi. George, neye baktığını görmeyeceğini umarak hemen başka tarafa döndü. Yüzünün kızardığını hissettiyse de çabuk toparlandı.

“Gerçekten çok hoş insanlar, George,” dedi Bayan Thomas. “Onları yıllardır tanıyorum. Bay ve Bayan Dyer’ı seveceğinden eminim. Çiftliği kendi başlarına çekip çeviriyorlar, biliyor musun? Çok zor olsa gerek. Sanırım, biraz yardıma hayır demezler. Daha önce çiftlikte hiç vakit geçirmiş miydin, George?”

“Hayır,” dedi George.

“Öğrenecek çok şeyin olacak. Eminim sana meşgale bulacaklardır.”

“Gitmek istemediğimi, size daha önce de söylemişim.”

“Ama George, yurttta kimse kalmadı, en azından senin yaşında. Herkes tatile gitti.” Bayan Thomas vitesi yine beceriksizce değiştirdi. En ileri viteste saatte 35 kilometre hızla gidebilen küçük, Mini marka araba silkelenip yola devam etti.

George, “Umurumda değil,” diye homurdandı.

“Üstelik arada sırada uzaklaşmak sana iyi gelir. Hatta herkese iyi gelir. Hepimiz değişikliğe ihtiyaç duyarız, değil mi?”

“Ne zaman geri gelebilirim?”

“Bunu düşünmemeye çalış George. Hoşuna gidecek, gerçekten.”

“Ne zaman?” George gözlerini ayırmadan Bayan Thomas’a ısrarla bakmayı sürdürüyordu.

“Eylül başında dönem başlarken, okul için dönmen gerekecek; fakat gerçekten hoş bir yere gidiyorsun George, hepsi de çok iyi insanlar. Seni ağırlamayı dört gözle beklediklerini de biliyorum.”

Bayan Thomas, George’u, üç yaşından, yurttta yaşamaya başladığından bu yana tanıyordu ve onu her yeni koruyucu aileye götürüşünde bu konuşmayı yapmak zorunda kalıyordu. İnandırıcılığını giderek yitirdiğini biliyordu. Her seferinde “hoş insanlara” ve “güzel bir eve” gidiyorlardı.

George her seferinde gitmek istemediğini söylüyordu. Ve her seferinde bir yıl, hatta bazen bir ay içinde yurda geri dönmüş oluyordu. Şimdiye kadar toplamda sekiz koruyucu aileye gitmişti ama hiçbirisiyle şu ya da bu nedenle uyum yakalayamamıştı: Ya onu çok sessiz ve somurtkan olduğu için sevmemişlerdi ya da genellikle George onlara ısınamamıştı. Bu durum, Bayan Thomas'ın söyleyeceği her şeyi etkisiz ve zayıf hale getiriyordu ama bir şeyler söylemek zorundaydı.

“Eylül mü? Eylülle daha dört haftadan fazla zaman var,” diye söylendi George.

Bayan Thomas, George'un sesindeki ümitsizliği duymazdan gelmeye ve yola odaklanmaya çalıştı; söyleyecek başka sözü yoktu, hiçbir şey durumu kolaylaştırmayacaktı. “Radyoyu açmamı ister misin?” diye sordu. George bir cevap vermedi, pencereden dışarı bakmaya devam etti. Bayan Thomas yine de uzanıp radyoyu açtı. Her şey bu sessizlikten daha iyi olacaktı.

“Bunu yapmak zorunda mıyım, Bayan Thomas?” George yalvarmaya başlamıştı. “Zorunda mıyım?”

“Bir deneyelim George,” dedi Bayan Thomas. “Sonuçta sadece tatil için... Üstelik, belki de muhteşem zaman geçireceksin, kim bilir. Onlara seni tanımları için zaman ver yeter. Bu sana iyi gelecek.”

George'u, varacakları âna kadar sessizliğe gömüleceğini bilecek kadar tanıyordu artık. Bayan Thomas, havadan sudan konuşmayı beceremezdi, George da karşılık vermeye pek hevesli olmazdı. Yeniden öne uzanıp radyonun sesini

açtı. Aralarında asılı duran sessizliği bozan nahoş Radyo Bir cıngılı yükseldi.

Tom, mısır gevreği kâsesini kenara itip kızarmış ekmek dilimine tereyağı sürmeye koyuldu. Bir hışım, tereyağını kızarmış ekmeğin hava kabarcıklarıyla açılmış deliklerine doldururken, “Kaçta geliyor?” diye sordu.

“Bilmiyorum canım. Sanıyorum sabah saatlerinde,” dedi annesi.

“Bunu her yıl yapıyoruz anne. Her yıl yapmak zorunda mıyız? Bunu yapacak başka birileri olsa gerek...”

Annesi, bir tabak dolusu sosisi ocağın üstüne bırakarak, “Bunların hepsini daha önce konuştuk Tom,” dedi. “Bu kez olay çıkarmayacağını söyledin. Bu konuda anlaştık.” Üst katta bir kapı kapandı. “Lütfen Tom. Baban geliyor, kapat konuyu.”

Kapı açıldı ve Tom’un babası, pijama ve terlikleriyle içeri girdi. Çenesini kaşıyarak, “Şu sığır sürüsünü oradan çekmemiz gerekecek,” dedi. “Böğürtülerinden bütün gece gözüme uyku girmedir.” Kapının arkasına asılı posta kutusundan gazeteyi aldı, silkeleyerek açtı ve yerine oturdu.

Gazetenin arka sayfasındaki resme bakan ve başbakanın aşağı yukarı babasıyla aynı yaşta olduğunu düşünen Tom, “Ve sanırım yerlerini benim değiştirmemi isteyeceksin,” dedi. Başbakanın yüzü gazeteyle birlikte eğilirken babasının yüzü göründü.

“Bugün cumartesi, öyle değil mi?” Tom, bu sözlerin ardından ne geleceğini biliyordu. “Yaz tatillerinde, hafta sonları çiftlikte çalışman için sana günde beş sterlin veriyorum. Tam beş sterlin! Bu çiftliği tek başıma çekip çeviriyorum, başka yardımcımız yok...”

“Öyle demek istemedim baba...” Ama faydası yoktu.

“Üstelik iki tam gününü ayırdığın da yok ama ne zaman fazladan bir şey istesem mutlaka sızlanıyorsun. Annen ve ben, son...”

“Sadece sormak istemiştım baba, hepsi bu. Sığırları oradan benim çekmemi isteyip istemediğini sormak istemiştım.” Tom, öfkeden sesinin yükseldiğini fark etti ve sesini kontrol altında tutmaya çalıştı. “Sığırları çekeyim mi, çekmeyeyim mi demek istedim.”

Babası biraz geri adım atarak, “Bana öyle gelmedi,” dedi.

Annesi, “Aman, kesin şunu! Storm uyanık, biliyorsunuz, sizi duyabilir,” dedi ve bir elinde çaydanlık, diğerindeyse bir sürahi sütle mutfak zeminine ayaklarını sürüyerek onlara doğru geldi. “Kendinize bir bardak çay koyun ve sosislerinizi yiyin. Hadi, soğumasın.”

“Storm bizi daha önce de duydu anne,” dedi Tom. “Bizi duymaya alışık.”

Kız kardeşi Storm, merdivenlerden aşağı şimşek gibi indi, mutfağın kapısını hızla açtı ve ayağından çıkan ayak kabıyı giymeye çalışarak içeri daldı.

Sandalyesini çekerken, “Bugündü, değil mi?” diye sordu.

“Neymiş o, canım?” dedi annesi.

“Çocuk... Koruma altındaki çocuk,” dedi. “Bugün geliyordun, değil mi?”

O gün ilk kez oturma fırsatı bulan annesi, “Storm, sana daha önce de söyledim,” dedi. “Ondan bu şekilde söz etmemelisin. Adını söyleyebilirsin. Adı George.”

Tom, çatalını sosise saplayıp kesmek için en yumuşak noktasını kestirmeye çalışırken, “Bu onun suçu değil anne,” dedi. “Kendimi bildim bileli her yaz tatilinde evimize koruma altında bir çocuk geldi ve hepsinin de farklı isimleri vardı.”

“Tamam işte, bu seferki çocuğun ismi George ve bunu unutmasanız iyi edersiniz,” dedi gazete. Başbakan yine ayağa kalkmıştı.

Storm, mısır gevreği kâsesinin dibindeki son süt damlasını sıyırırken, “Bunu neden yapıyoruz anne?” diye sordu.

“Neyi, tatlım?”

“Koruma altındaki çocukları neden misafir ediyoruz?”

“Bilmiyorum canım. Sanırım bu işi Exeter’da vesayet memuru olarak çalıştığı dönemde Helen teyzen başlattı. Yıllar önceydi, sen daha doğmamıştın, koruma altındaki bir çocuğu, yazın birkaç haftalığına konuk etmemizi önermişti –ilk gelen Anne’di, senin yaşındaydı– sonra da bu bir geleneğe dönüştü. Bunu yapmasak hiç tatil yapamazlardı, biliyorsunuz.”

Babası, “Ne kadar şanslı olduğunuzu bilmiyorsunuz,” dedi.

“Şanslı ha!” dedi Tom. “Geçen yıl olanlara ne demeli? Şu Jenny denen kız, annemden başka kimseyle konuşmuyordu, senin ona bakman bile ağlamasına yetiyordu ve hiç durmadan Storm’la kavga ediyordu.”

“Diyene bakın,” dedi annesi.

“Hadi ama anne, sen de biliyorsun, kız tam bir baş ağrısıydı.”

“Tom!”

“Öyleydi işte,” dedi Tom. “Ya sulak çayırın kapısını açık bırakmasına ne demeli? Bütün koyunları dışarı salmıştı. Güya yanlışlıklaymış.” Tom’un annesi kendine bir bardak çay daha koymaya çalıştı. Tom, çay yapraklarından süzülen birkaç damlayı izledi.

Annesi, “Daha çok küçüktü Tom,” dedi sakince. “Ve şehir hayatına alışıktı.” Çaydanlığı yeniden doldururken yüzüne doğru yükselen buhardan korunmak için başını geri çekti. “Ve eğer doğru hatırlıyorsam,” diye devam etti, “geçen cumartesi traktör ışıklarını açık bırakan sendin, değil mi?”

Tom, annesinin haklı olduğunu biliyordu ve bu onu, daha da öfkeliyordu.

“Her neyse,” diye geçiştirdi Tom. “Babam, o kızıdan sonra bunu bir daha yapmayacağımızı söylemişti.”

Babası, gazeteyi katlayarak, “Ben öyle bir şey demedim,” dedi. “Bir dahaki sefere seçim yaparken daha dikkatli olmamız gerektiğini söyledim, hepsi bu. Yaşça daha büyük, daha kolay uyum sağlayan biri gerek.”

MICHAEL MORPURGO

EVE GİDEN UZUN YOL

Türkçeleştiren: Damla Kellecioğlu

*İnsanın sabırsızlıkla beklediği bir şey olması rahatsız ediciydi.
Daha önce başka evlerden, başka tatillerden döndüğünde,
odasına, kendi kitaplarına ve duvarına kavuşmak ona yeterdi:
Duyduğu tek özlem, yurda dönüş özlemi olurdu.
Oysa şimdi her şey değişmişti...*

Bir yaz mevsimi daha, bir koruyucu aile daha. George, kararını
çoktan vermiştir; kimsesiz çocukların yaşadığı yurduna geri
dönecektir. Daha önceki koruyucu aileleden hiçbirini onu
istememişti; Dyers ailesi neden farklı oldu ki?
Yoksa yanılıyor muydu?..

2003 yılında İngiliz Çocuk Edebiyatı Elçisi olarak da seçilen
Children's Book Ödülü'nün sahibi Morpurgo'dan hız kesmeyen
bir macera ve klasik edebiyat tadı sunan bir kitap. Okurlar,
kitabın her satırında paylaşmanın, umudun, sevginin ve azmin
gücünü hissedecek; soluksuz bir maceranın parçası olacak.

www.tudem.com

f t i o tudemyayingrubu

ISBN: 978-605-285-041-1

9 786052 850411